

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **T. H. T.**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2024, č. j. MV-26199-9/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2024, č. j. MV-26199-9/SO-2024, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „OAMP“) ze dne 1. 12. 2023, č. j. OAM-15968-34/PP-2022, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť se žalobkyně dopustila

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřela manželství. Výrokem II. podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Současně žalobkyně navrhla, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle žalobkyně správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutečný stav věci, a tudíž postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu. Dále žalobkyně sdělila, že žalovaný porušil § 4 odst. 1 správního řádu, podle něhož je veřejná správa službou veřejnosti, a tudíž mají správní orgány povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc, což správní orgány v posuzované věci nerespektovaly. Žalovaný měl rovněž porušit § 2 správního řádu, § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Dále žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami, a to především s tou, v níž se žalobkyně podrobně věnovala jejímu výsledku a výsledku jejího manžela a snažila se vysvětlit uváděné rozpory ve výpovědích. Dále se žalovaný nevyjádřil ke skutečnostem uvedeným v „odstavci b)“ odvolání a nepokusil se je nikterak vyvrátit, přestože se jednalo o skutečnosti podstatné pro posouzení účelovosti vztahu.
5. Žalobkyně uvedla, že údajnou účelovost manželství měly prokázat správní orgány, případně kriminální policie, která jediná je kompetentní k rozhodnutí o tom, zda došlo ke spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu uskutečněním účelového manželství, což se v posuzovaném případě nestalo.
6. Žalobkyně podotkla, že se s manželem při výsledku shodla na řadě odpovědí z velkého množství otázek, což prokazuje, že se o účelové manželství nejedná. Podle žalobkyně správní orgány bazírovaly na několika nepřesnostech, přičemž je podle žalobkyně běžné, že se partneři mohou v řadě otázek rozcházet. Výslech je nutné brát jako celek, a pokud nelze jednoznačně prokázat účelovost manželství, tak nelze bez dalšího žádost žalobkyně zamítnout. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by se manželé rozcházeli v odpovědi na otázku, zda se nějak připravovali na daný výslech. Žalobkyně při výsledku uvedla, že se jen bavili o tom, že tam jdou a řeknou, jak to mezi nimi je, a manžel odpověděl, že se nijak na výslech nepřipravovali. Což jsou dle žalobkyně shodné odpovědi. Žalobkyně podotkla, že oba manželé si pamatovali data narození druhého partnera, co měl manžel k snídani a kdy vstávali. Žalobkyně sice ve výsledku uvedla, že měla pouze vodu a nesnídala a manžel uvedl, že žalobkyně měla také croissant, nicméně žalobkyně si toliko kousla dvakrát do croissantu od manžela a nepovažovala to za její snídani, zatímco manžel tuto otázku pochopil jinak. Žalobkyně podotkla, že manželé se shodli na dopravě na výslech, jakým vozidlem a jaké barvy přijeli. Žalobkyně označila za zavádějící rozpornou odpověď v tom, zda auto mělo látkové či kožené sedačky, jelikož v dnešní době existuje řada textilií, které připomínají kůži. Podotkla, že oba manželé si pamatovali okolnosti svatby, čas a kdy proběhla. Dále se manželé shodli na barvě zdi v kuchyni, v typu kuchyňské linky, přičemž se pouze drobně rozešli v barvě kuchyňské linky, což žalobkyně vysvětlila značně omezeným pojetím barev u mužů oproti ženám, přičemž pokud byl manžel zastižen při pobytové kontrole doma, tak

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

samozřejmě ví, jakou barvu má kuchyňská linka. Žalobkyně uvedla, že oba manželé popsali stejnou skříňku, ve které mají uloženou mouku, avšak jinými slovy. Jeden z manželů uvedl, že je v rohu a druhý, že je poslední či předposlední. Oba manželé shodně uvedli, jaké spotřebiče mají na kuchyňské lince, taktéž se shodli ohledně pozice vestavěné myčky, přičemž jeden z manželů to bral z pohledu stojícího před myčkou a druhý stojícího zády k myčce. Oba manželé se shodli v typu sporáku, pračky, že většinu prádla pere manželka a někdy si nese manžel věci vyprat k matce a že mají koš na prádlo. Žalobkyně poukázala na to, že při výslechu uvedla, že vždy pere vše a manžel uvedl, že pere po částech. Uvedené bylo myšleno tak, že žalobkyně vždy pere vše od dané barvy, a pokud je některé barvy méně, tak se počká, až se ta barevná část naplní a poté to vypere. Manželé se shodli v tom, že manžel nejčastěji nosí černé boty Adidas a že manželka má doklady ve žlutých deskách. Skutečnost, že manželka uvedla, že manžel má doklady v modrých deskách a manžel uvedl, že v průhledných, je dána tím, že se jedná o velmi slabě modrou barvu, která je průhledná. Obdobný problém byl u barvy vysavače, kdy žalobkyně uvedla černou a manžel tmavě modrou. Dále žalobkyně poukázala na shodu v používané zubní pastě, v barvě obou kartáčku a kde mají uložen vysavač. Dále se manželé shodli v barvě ručníku manžela. Ručník žalobkyně je bílý, ale sepraný, a proto manžel žalobkyně uvedl, že je do šeda. Manželé se shodli na barvě ložního prádla a vzhledem k tomu, že o domácnost se stará převážně žalobkyně, tak si její manžel vždy nepamatuje, kdy dochází k výměně prádla. Manželé se shodli v přibližném návratu manžela z práce a v tom, že montuje lešení. Stran občasného přespání manžela u rodičů, manžel uvedl, že to bylo vinou pití alkoholu, přičemž žalobkyně to neuvedla, jelikož to nepovažovala za podstatné.

7. Dále žalobkyně uvedla, že se s manželem relativně shodli na rodinných příslušnících žalobkyně, avšak manžel nedokázal napsat poslední jméno sestry manželky, přičemž oba uvedli, že sestra žalobkyně bydlí ve Vietnamu. Že ji manžel viděl při videohovoru, nepovažoval za komunikaci. Žalobkyně správně uvedla jména všech sourozenců manžela. Manželé se shodli, že žalobkyně má dobrý vztah s dcerou manžela a byli společně v kině dne 9. 9. 2023. Shodli se na výši výživného manžela, které platí bývalé manželce. Dále se shodli, že žalobkyně nepracuje a manžel jí dává 10 000 Kč měsíčně a že manžel pomáhá strýcovi žalobkyně v prodejně, chodí o víkendech uklízet byty a příležitostně jezdí stavět lešení. Manželé znají vzájemně svůj zdravotní stav. Žalobkyně ví, že je manžel kuřák, jakou kouří značku cigaret a kolik jich přibližně vykouří. Manželé se shodli na tom, že nepoužívají antikoncepci a co nosí manžel na spaní. Žalobkyně barvy nočního prádla mění, a proto došlo k rozporu. Manželé se shodli v operátorovi žalobkyně, ve špercích nošených žalobkyní, že žalobkyně nemá žádné tetování či jizvy a na tom, že manžel má tetování a jaká. Pouze tetování na tříse žalobkyně na základě podobnosti považovala za slunce, přestože jde dle manžela o smajlíka. Manželé se shodli na tom, co pijí, jakou kávu, kolik lžiček cukru si dávají, kdy a kde byli naposled nakupovat, že žalobkyně vaří přes týden a manžel o víkendu a co měli k večeři. Žalobkyně podotkla, že mají s manželem mezi sebou drobnou jazykovou bariéru, avšak snaží se ji odstraňovat. Manželé se shodli v posledních dárkách, které si dali. Shodně uvedli jména společných přátel. Přibližně se shodli na tom, co dělali ve svátek a jaké měli plány na neděli. Shodli se i v rodinných vazbách žalobkyně. Žalobkyně zdůraznila, že se s manželem shodli v podstatné řadě otázek, přičemž nelze určité rozpory okamžitě přisuzovat účelovosti vztahu. Kdyby naopak bylo manželství účelové a odpovědi předem dohodnuté, nebyly by ve výpovědích manželů žádné rozpory. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by její manželství bylo účelové, neboť se s manželem znají a mají společné plány do

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

budoucná. Ke svým tvrzením žalobkyně poukázala na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 10. 2023, č. j. 52 A 41/2023-50.

8. Žalobkyně konstatovala, že jí nelze klást k tíži údajnou kulturní neblízkost s manželem, neboť v současnosti je běžné, že řada občanů či občanek Česka mají životní partnery z jiných států. Žalobkyně sdělila, že se o manžela stará, přičemž skutečnost, že manželé dostatečně neovládají jazyk druhého partnera není překážkou pro jejich život. Žalobkyně dále označila věkový rozdíl 13 let mezi ní a manželem v daném věku za zanedbatelný, neboť v současnosti se ženy běžně vdávají za starší muže, jelikož ženy mentálně dospívají dříve než muži a vyspělost mužů jim imponuje.
9. Žalobkyně dále sdělila, že při druhé pobytové kontrole byli zastiženi oba manželé, přičemž se jednalo o náhodnou pobytovou kontrolu. Pokud by manželství bylo účelové, jistě by manžel nebyl zastižen doma a neukázal by policejní hlídce své osobní věci. Skutečnost, že manžel občas navštěvuje jeho rodiče, aby si u nich vypral prádlo, neznamená, že by s žalobkyní nebydlel. Dále žalobkyně sdělila, že při první pobytové kontrole nebyl přítomen tlumočník do jazyka vietnamského, a proto mohl být ze strany policie při první kontrole špatně pochopen smysl některých informací.
10. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s vypořádáním odvolací námitky stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, neboť žalobkyně žije v Česku se svým manželem, občanem Česka, plánují zde spolu žít a milují se. Žalobkyně zdůraznila, že žije v Česku již tři roky a má zde nejen svého manžela, ale i další známé, učí se česky a tvoří si tu s manželem čím dál pevnější zázemí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a manželství žalobkyně označil za účelové. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a v něm podrobně rozebraný výsledek žalobkyně a jejího manžela, pobytovou historii žalobkyně i pobytové kontroly provedené v místě bydliště žalobkyně i v místě bydliště rodičů manžela žalobkyně. K tématu uzavření účelového manželství žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 6 Azs 214/2019-41, ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 157/2016-32, rozsudek č. j. 3 As 101/2013-34, a ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015-8.
12. Žalovaný konstatoval, že při rozhodování podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není OAMP uložena zákonem povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Přesto však OAMP určité posouzení provedl a žalovaný jej shledal dostatečným. Žalovaný podotkl, že v případě neudělení povolení k přechodnému pobytu jsou nároky na přezkum přiměřenosti takového rozhodnutí nižší, než u rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či u rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť se jedná o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65. Žalovaný zdůraznil, že uzavření účelového manželství je v rozporu s právní úpravou v České republice, přičemž takto formálně uzavřený sňatek nemůže být důvodem pro udělení povolení k pobytu a zamítavé rozhodnutí nemůže být nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, přičemž děti žalobkyně s manželem nemá. K případnému porušení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 30/2018-45. Podle žalovaného se v odvolání i v nyní projednávané věci žalobkyně

omezila na obecnou námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, aniž by uvedla konkrétní okolnosti, které by k takovému závěru mohly vést.

Jednání soudu

13. Při jednání soudu právní zástupce žalobkyně odkázal na podanou žalobu. Dále zdůraznil, že ze strany správních orgánů byl učiněn nesprávný závěr, že by se v jejím případě mělo jednat o účelově uzavřené manželství. Poukázal na skutečnost, že se manželé shodli v celé řadě skutečností, jak již bylo uvedeno v žalobě. Právní zástupce žalobkyně trval na tom, že kdyby se jednalo o účelové manželství, tak by v rámci výsledku vyplynulo mnohem více rozporů. Dle právního zástupce se správní orgány snaží vyfabulovat účelovost manželství na základě drobných rozporů, které vyplynuly z provedených výsledků žalobkyně a jejího manžela. Současně zdůraznil, že věkový rozdíl mezi partnery 13 let není v současnosti nijak výjimečný a vztahy mezi občany České republiky a cizinci se stávají rovněž běžnějšími. Správní orgány dle právního zástupce žalobkyně dostatečně neprokázaly účelovost jejího manželství. Pokud měly správní orgány pochybnosti, měly přistoupit k provedení dalšího dokazování ve věci.
14. Právní zástupce žalobkyně rovněž zdůraznil, že Policie ČR v následně zahájila s žalobkyní řízení o správním vyhoštění, ale toto řízení překvalifikovala na řízení o povinnosti vycestovat právě s odkazem na manželství žalobkyně s občanem České republiky. Zdůraznil, že policie v daném řízení zkoumala jaký je vztah mezi manžely a zda je založen důvod překvalifikovat předmět řízení ze správního vyhoštění na povinnost opustit území členských států EU. Policie dle jeho názoru mnohem blížeji zkoumala fakticitu daného vztahu.
15. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na spisový materiál, a to zejména na správní rozhodnutí, ve kterých jsou rozebrány rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela. Účelovost manželství však nebyla shledána výlučně na základě rozporů ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela, ale i na základě jiných podkladů. Zejména šlo o pobytovou historii žalobkyně a pobytové kontroly u žalobkyně a u rodičů jejího manžela. Poukázala rovněž na značnou jazykovou bariéru mezi manžely. Pověřená pracovnice žalovaného trvala na tom, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a překvalifikování předmětu řízení ze správního vyhoštění na povinnost opustit území členských států EU neprokazuje, že by se v daném případě nejednalo o účelový sňatek.
16. Při jednání soudu byl proveden na návrh právního zástupce žalobkyně důkaz rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 5. 11. 2024, č. j. KRPU-119630-29/ČJ-2024-040026.
17. Soud dále při jednání rozhodl, že v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), že neprovede dokazování protokolem o výsledku žalobkyně ze dne 24. 7. 2024, č. j. KRPU-119630-15/ČJ-2024-040026-SV, a protokolem o výsledku manžela žalobkyně ze dne 5. 11. 2024, č. j. KRPU-119630-29/ČJ-2024-040026, které byly provedeny během řízení před policií ve věci povinnosti opustit území členských států EU, a to pro nadbytečnost, neboť s přihlédnutím ke skutečnosti, že vztah v uzavřeném manželství může svůj charakter v průběhu času měnit, byly tyto výpovědi opatřeny až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí a týkaly se tedy odlišného skutkového stavu, než z jakého vycházely správní orgány v daném řízení.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami, a to především s tou, v níž se žalobkyně podrobně věnovala jejímu výsledku a výsledku jejího manžela a snažila se vysvětlit uváděné rozpory v jejich výpovědích (v odvolání uvedené pod odstavcem b).
21. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažoval a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Nelze navíc přehlédnout, že žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí věcně polemizuje a klade vůči němu vlastní oponenturu, což by u nepřezkoumatelného rozhodnutí těžko připadalo v úvahu. Soud proto shledal napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.
22. Žalovaný se k odvolacím námitkám stran zpochybňovaných rozporů ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela podrobně vyjádřil na stranách 9 až 12 napadeného rozhodnutí,

kde především poukázal na významné rozpory v jejich výpovědích (otázky stran pobytové kontroly, rodin žalobkyně a jejího manžela, pití kávy či čaje, jazykové bariéry, narozenin žalobkyně, jejího manžela a otce jejího manžela, společného soužití manželů). Žalovaný konstatoval, že výslechy žalobkyně a jejího manžela je třeba posuzovat komplexně, a proto žalobkyni poukazované shody v některých otázkách byly ve světle podstatných rozporů v jiných otázkách irelevantní, a tudíž nemohly změnit závěr o účelovosti žalobkyní uzavřeného manželství.

23. Soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vymezení požadavků kladených na formulaci žalobního bodu. V rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 379/2006 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné ... Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, k tomu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu doplnil, že „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“
24. Pokud pak žalobkyně v žalobě namítala porušení § 2, § 3 a § 4 odst. 1 správního řádu, které toliko obecně parafrázovala tak, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy, nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nerespektoval zásadu, že veřejná správa je službou veřejnosti, a tudíž mají správní orgány povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc, nelze tato velmi obecná a nekonkrétní vyjádření žalobkyně, která neobsahují žádnou skutkovou nebo právní argumentaci, považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto se jimi soud nemohl zabývat.
25. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud dodává, že z žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím OAMP je zřejmé, z jakých důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

byla žádost žalobkyně zamítnuta, a to konkrétně pro účelovost žalobkyní uzavřeného manželství. Současně soud neshledal, že by tyto závěry neměly oporu ve správním spise či v závěrech z něj vyvozených, jak bude rozvedeno níže.

26. Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
27. Soud se dále zabýval námitkou, že účelovost manželství měly posoudit správní orgány, případně kriminální policie, která jediná je kompetentní k rozhodnutí o tom, zda došlo ke spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu uskutečněním účelového manželství, což se v posuzovaném případě nestalo.
28. Soud konstatuje, že pokud správní orgán hodlá zamítnout žádost z důvodu obcházení zákona účelovým uzavřením manželství, tíží jej v tomto směru důkazní břemeno. Správní orgán tedy musí prokázat úmysl žadatele obejít uzavřením sňatku zákon o pobytu cizinců a úmysl nevést společný manželský život. Občan Evropské unie a jeho rodinný příslušník přitom nemusí dokazovat opravdovost uzavřeného manželství a postačí, pokud doloží vznik manželství. Tím zásadně dochází ke vzniku nároku na pobytové oprávnění. V případě existence pochybností o tom, zda manželství bylo uzavřeno účelově, či nikoliv, má správní orgán povinnost rozhodnout *in favorem matrimonii*, tj. ve prospěch manželství (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod 61, a ze dne 14. 12. 2020, č. j. 3 Azs 380/2019-53, bod 15 a zde citovanou judikaturu). Jak soud rozvede níže, správní orgány založily svůj závěr o účelovosti uzavřeného manželství žalobkyní na dostatečně zjištěném skutkovém stavu a současně svůj závěr náležitě odůvodnily. Není však pravdou, jak namítala žalobkyně, že by o tomto závěru mohla rozhodnout jediné kriminální policie v rámci trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky. Soud podotýká, že o vině a trestu nerozhoduje kriminální policie, ale soud (čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Účelovost manželství však posuzují správní orgány v rámci řízení o pobytové žádosti, přičemž případné odsouzení pro uvedený trestný čin by bylo okolností, kterou by vzaly při svém hodnocení v potaz. Soud tedy uvedené námitce nepřisvědčil.
29. Dále se soud zabýval tím, zda bylo manželství uzavřené žalobkyní účelově či nikoliv. Podle žalobkyně nelze na účelovost manželství usuzovat pro několik neshod ve výpovědích, neboť naopak se s manželem při výslechu shodla na řadě odpovědí z velkého množství otázek. Podle žalobkyně správní orgány bazírovaly na několika nepřesnostech, přičemž je podle žalobkyně běžné, že se partneři mohou v řadě otázek rozcházet. Rovněž dle žalobkyně nelze na účelovost manželství usuzovat pro údajnou kulturní neblízkost s manželem, jazykovou bariéru, zanedbatelný věkový rozdíl 13 let ve věku žalobkyně a jejího manžela. Na účelovost manželství nelze rovněž usuzovat z toho důvodu, že při druhé pobytové kontrole byli zastiženi oba manželé a manžel žalobkyně ukázal policejní hlídce své osobní věci. Při první pobytové kontrole nebyl přítomen tlumočnický do jazyka vietnamského, a proto mohl být ze strany policie při první kontrole špatně pochopen smysl některých informací.
30. K pojmu účelově uzavřeného manželství soud uvádí, že relevantní právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie, neboť zákon o pobytu cizinců provádí směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

členských států. Při posuzování účelovosti manželství je tedy třeba dbát toho, aby citované ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo vykládáno eurokonformně, přičemž je vhodné přihlížet i k právně nezávazným aktům orgánů Evropské unie (*soft law*) poskytujícím bližší interpretační rámec (srov. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017-21, a tam citovanou judikaturu). V případě posuzování účelovosti sňatku se jedná především o rezoluci Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady 97/C 382/01“), sdělení Komise č. COM (2009) 313 final a sdělení Komise č. COM (2014) 604 final spolu s příručkou pro účelové sňatky, jež je jeho přílohou (uvedené dokumenty jsou dostupné na <https://eur-lex.europa.eu/>).

31. Při hodnocení účelovosti manželství tak lze vycházet z indikativních kritérií, která jsou stanovena shora uvedenými prameny evropského *soft law*. Podstatnými indiciemi svědčícími o účelovosti jsou podle čl. 2 rezoluce Rady 97/C 382/01 jsou zejména skutečnosti, že *„není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu své schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.“* Prokazování účelovosti proto musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život (srov. body 22 a 27 rozsudku NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43).
32. Soud shledal, že žalovaný postupoval řádně v souladu s výše zmiňovanými předpisy práva Evropské unie a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný výčet předpisů práva Evropské unie, ze kterých vycházel, a na dalších stranách poukázal na aplikovanou judikaturu. Následně se zabýval jednotlivými indikativními kritérii pro posouzení účelovosti manželství – pobytová historie žalobkyně, provedené pobytové kontroly, rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela v různých oblastech. Následně se žalovaný shodl s OAMP na tom, že v posuzovaném případě není udržováno manželské soužití, chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství, mezi manžely rovněž existuje jazyková bariéra, jelikož nehovoří stejným jazykem, přičemž se jedná o bariéru vylučující vedení rodinného života a vytvoření skutečné citové vazby. Manželství bylo uzavřeno účelově, aby žalobkyně získala pobytové oprávnění, na které by bez uzavření manželství neměla nárok. Žalovaný podotkl, že z výpovědí je zřejmé, že na většinu otázek jsou odpovědi manželů natolik rozdílné, že popírají svá vzájemná tvrzení.
33. Žalobkyně uvedla, že se s manželem ve výpovědích s jistou mírou tolerance shodla na tom, zda se připravovali na daný výslech, datu narození druhého partnera, co měl manžel k snídani, kdy vstávali a na dopravě na výslech. Dále se shodli na okolnostech svatby, na barvě zdi v kuchyni, na typu kuchyňské linky, na skříňce s moukou, spotřebičích na kuchyňské lince, na pozici vestavěné myčky, na typu sporáku, pračky, na způsobu praní, botách manžela žalobkyně a uložení jeho dokladů, na barvě vysavače, na zubní pastě, na barvě obou zubních kartáček, na barvě ručníků, na barvě ložního prádla, na přibližném návratu manžela z práce a na tom, že montuje lešení. Dále se shodli na rodinných příslušnících žalobkyně, na jménech všech sourozenců manžela, na dobrém vztahu žalobkyně s dcerou manžela, na návštěvě kina, na výši výživného manžela bývalé manželce, že žalobkyně nepracuje a dostává měsíčně peníze od manžela, na výdělečné činnosti manžela

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně, na zdravotním stavu, že je manžel kuřák, jakou kouří značku, kolik vykouří cigaret, že nepoužívají antikoncepci, na oblečení manžela na spaní, na operátorovi žalobkyně, na špercích, tetování a jizvách žalobkyně a na tetování manžela. Dále se shodli na tom, co pijí, jakou kávu a kolik lžiček cukru, na posledním nákupu, na pravidelnosti vaření, na posledních dárkách, na jménech společných přátel, na tom, co dělali ve svátek a plánech na neděli a na rodinných vztazích žalobkyně.

34. K tomuto soud uvádí, že žalobkyní uváděné shody výpovědi je nutné posuzovat v kontextu celého výsledku, přičemž žalobkyně poukázala toliko na shody, či podle ní shody s jistou dávkou tolerance. Žalobkyně však zcela opominula zásadní neshody, které se ve výsledcích vyskytly. Na základě dále uvedených rozporů lze oprávněně usuzovat na to, že mezi manželi nebylo udržováno náležité manželské soužití. Manželé se například ve výsledcích ze dne 5. 10. 2023 neshodli na následujících věcech.
35. Na otázku, jak se připravovali na dnešní výslech žalobkyně uvedla: „*Normálně, bavili jsme se o tom, že dneska jdeme k výslechu a řekneme, jak to mezi námi je.*“ Její manžel uvedl: „*Nijak, nebavili jsme se o tom.*“ Žalobkyně tedy uvedla, že se na dané téma bavili, její manžel uvedl, že se nebavili. Nejedná se o shodné odpovědi, ale o odpovědi odporující si.
36. Na otázku, co měli dnes k snídani žalobkyně uvedla: „*Manžel měl kávu a croissant, já jsem měla vodu a croissant.*“ Její manžel uvedl: „*Já jsem měl kávu a croissant, manželka měla jen vodu, ona nesnídá.*“ Žalobkyně tedy uvedla, že měla croissant, a její manžel uvedl, že ho neměla, neboť nesnídá. Takový rozpor nelze vysvětlit tím, že si žalobkyně pouze několikrát kousla.
37. Na otázku, jaké kuchyňské spotřebiče mají na lince, žalobkyně uvedla: „*Na lince máme rychlovarnou konvici, rýžovar a horkovzdušnou fritézu.*“ Její manžel uvedl: „*Máme tam mikrovlnou troubu, rýžovar, varnou konvici.*“ Manželé se tedy neshodli na varné konvici a horkovzdušné fritéze, což jsou spotřebiče se značně odlišným způsobem použití.
38. Na otázku, zda dávají oblečení k rodičům na vyprání, žalobkyně uvedla: „*Ne, pereme si sami, nikdy jsme jim ho nedali.*“ Její manžel uvedl: „*Ano, jednou týdně tam nosím montérky na vyprání. Nic jiného tam na vyprání nenosím.*“ Manželé se opět neshodli, a to na praní prádla.
39. Na otázku, zda manžel žalobkyně užívá ruční nebo elektrický holicí strojek, žalobkyně uvedla: „*Ruční.*“ Její manžel uvedl: „*Elektrický.*“ Z nabízených dvou možností oba manželé uvedli jinou.
40. Na otázku, zda má každý z manželů svoji peřinu nebo mají jednu společnou tzv. francouzskou, žalobkyně uvedla: „*Máme jednu velkou dohromady.*“ Její manžel uvedl: „*Každý máme svoji peřinu.*“ Uvedený zásadní rozpor soud nedokáže vysvětlit jinak, než že manželé spolu lože nesdílejí.
41. Na otázku, kde se nacházel manžel žalobkyně v době pobytové kontroly uskutečněné policejní hlídkou ne 7. 8. 2023, na adrese X, a proč tam neměl v době pobytové kontroly žádné osobní věci, žalobkyně uvedla: „*Manžel odešel v 7 hodin do práce a vrátil se ve 20 hodin večer. Nemá trvalou práci, když někdo potřebujeme pomoci, tak mu pomůže. Ten den byl v Jičíně, montoval lešení, pomáhal kamarádovi. Manžel tam má málo věcí, protože mu hodně smrdí nohy, takže když jde z práce, tak se jde osprchovat k rodičům, protože strýc ten pach nesnese.*“ Její manžel uvedl: „*Odcházel jsem ten den v 5:30 hodin, a vrátil jsem se ve 20:15 hodin. Dělam pro firmu AZ Lešení jednou týdně nebo jednou za dva týdny. Máme jednu společnou skříň, vlevo mám věci já a vpravo má věci manželka. Nechápu, proč tam nebyly moje věci.*“ Manželé se výrazně neshodli

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na čase odchodu manžela z bytu a rovněž se neshodli na tom, proč v místě udávaného společného bydliště manžel neměl v době pobytové kontroly jeho osobní věci.

42. Na otázku, z jakého důvodu žalobkyně v rámci pobytové kontroly ukázala hlídce elektrický holící stroj, když ve výsledku uvedla, že manžel používá ruční holící stroj, žalobkyně uvedla: „*Manžel nikdy neměl elektrický holící stroj, asi jsem ho ukázala ve zmatku.*“ V této souvislosti její manžel na otázku, že v rámci pobytové kontroly žalobkyně ukázala hlídce elektrický holící stroj, který prý manžel používá, avšak ve výsledku uvedla, že používá ruční holící stroj, uvedl: „*Mám elektrický holící stroj, který používám. Po ručním jsem se dřív vždycky osypal, takže používám elektrický.*“ Opět se jedná o výrazný rozpor ve výpovědích manželů, neboť podle žalobkyně její manžel nikdy neměl elektrický holící stroj, přičemž manžel uvedl, že jej používá.
43. Na otázku, kdy naposledy spal manžel u rodičů, žalobkyně uvedla: „*Od té doby, co jsme manželé, tam nikdy nespál.*“ Její manžel na otázku, jak často přespává u svých rodičů, uvedl: „*Přespávám tam, když jsem opilý, to je tak jednou za týden, není to pravidelné. Naposledy jsem tam spal dva týdny zpět.*“ Jedná se o významný rozpor ve výpovědích, neboť podle žalobkyně její manžel od sňatku u svých rodičů nespál, přičemž manžel uvedl, že tam spí zhruba jednou týdně, a to když je opilý.
44. Dne 13. 8. 2023 provedla policejní hlídka opětovnou pobytovou kontrolu na adrese X, během které zastihla žalobkyni i jejího manžela. Hlídce žalobce sdělil, že měl všechny věci na vyprání u svých rodičů, a proto nebyly ve skříni v době první kontroly. Na otázku, z jakého důvodu dané tvrzení uvedl, když při výsledku sdělil, že mu rodiče perou pouze montérky do práce, manžel uvedl: „*Ano, měl jsem všechny věci u rodičů, protože jsem u nich bydlel, pak jsem se zase přestěhoval k manželce a chtěl jsem tam mít osobní věci.*“ Z uvedeného tvrzení opět plyne významný rozpor s předchozím tvrzením žalobkyně, že od sňatku manžel nikdy u rodičů nespál.
45. Stran sourozenců žalobkyně uvedla: „*Ano, mám sestru, jmenuje se T. T. H., nar. X, bydlí ve Vietnamu. Manžel se s ní zná po telefonu.*“ Její manžel stran sourozenců žalobkyně uvedl: „*Má sestru, jmenuje se T. T. G., je ročník X, bydlí ve Vietnamu. Neznám se s ní vůbec, nekomunikuju s nimi.*“ Opět výrazný rozpor v tom, zda manžel zná sestru žalobkyně.
46. Stran sourozenců manžel žalobkyně uvedl: „*Mám bratra F. (40 let), hlášený je v X u rodičů, bydlel tam, ale už dva měsíce přespává u přítelkyně v X — týden je v práci a týden u ní. Dále mám sestru I. (37 let), ta žije v X. A ještě mám bratra M. (34 let), ten bydlí v X. Se sestrou se manželka nezná, s bratry ano. Se sestrou jsem se viděl před půl rokem, s M. jsem se také neviděl asi půl roku a s F. jsme se viděli asi před měsícem.*“ Žalobkyně stran sourozenců manžela uvedla: „*Má ještě tři sourozence — bratr F. Ch. (X), bratr M. Ch. (X) a sestra I. Ch. (X). Žijí někde v České republice, M. manžel 16 let neviděl. Neznám se s nimi. Manžel se s nimi také nevidí. Nepamatuji si, kdy se s nimi viděl naposledy, asi ani na Vánoce nepřijeli.*“ Odpovědi stran styku manžela s jeho sourozenci se opět výrazně lišily. Bratra M. dle žalobkyně manžel neviděl 16 let, přičemž manžel uvedl, že ho neviděl asi půl roku.
47. Na otázku, v kolik odchází manžel do zaměstnání a v kolik se z něj vrací, žalobkyně mj. uvedla: „*Odhází v 7 hodin, pokud pracuje u strýce, tak se vrací v 17 hodin[.]*“ Její manžel mj. uvedl: „*Když pracuji u strýce, tak odcházím v 7 hodin a vracím se v 15 hodin.*“ Jedná se o rozpor dvou hodin.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

48. Na otázku, v kolik se vrátil manžel včera z práce, žalobkyně uvedla: „V pondělí byl v Teplicích, v úterý byl v Liberci a včera byl u strýce. V Teplicích a v Liberci montovali lešení, jel tam autem s kamarády, vyzvedli ho doma. V pondělí pracovat od 8 hodin do 17 hodin, v úterý odcházel v 8 hodina vrátil se ve 20 hodin. Včera odcházel v 8 hodin a vrátil se v 17 hodin.“ Manžel uvedl: „Včera jsem nebyl v práci, manželce jsem řekl, že jdu do práce, ale šel jsem s kamarády na pivo. V pondělí jsem byl v Teplicích montovat lešení, pracoval jsem od 5:30 hodin a vrátil jsem se ve 21 hodin. V úterý jsem v Liberci demontoval lešení, pracoval jsem od 5:30 a v 21:15 jsem přijel vlakem do Rybníště, tam mě vyzvedl otec a hodil k manželce domu.“ Opět výrazné rozdíly v uváděných časech odchodů a příchodů z práce.
49. Stran nejvyššího dosaženého vzdělání žalobkyně její manžel uvedl, že má základní školu. Žalobkyně uvedla, že dokončila všeobecnou střední školu ve Vietnamu. Manželé se neshodli.
50. Stran oděvu na spaní žalobkyně uvedla: „Já mám zelené pyžamo — tričko s krátkým rukávem a kraťasy. Manžel nosí trenky.“ Manžel uvedl: „Já jsem v trenkách. Manželka má modré šortky a tílko.“ Manželé se neshodli na barvě oděvu žalobkyně nošeného na spaní.
51. Stran mobilního operátora žalobkyně uvedla: „Oba používáme Vodafone.“ Manžel uvedl: „Já má 02, manželka má Vodafone.“ Manželé se neshodli na mobilním operátorovi manžela.
52. Stran nošených šperků mj. manžel uvedl, že nosí řetízek, hodinky a prstýnek. Žalobkyně uvedla, že manžel nosí toliko stříbrný řetízek a hodinky.
53. Stran pití manžela žalobkyně uvedla: „Manžel si dává vždycky kávu ráno — rozpustnou, dává si 3 lžičky cukru. Mléko si nedává.“ Manžel uvedl: „Kávu — rozpustnou, dávám si 3 lžičky cukru. Pokaždé si dávám i mléko do kávy.“ Manžel tedy uvedl, že si do kávy vždy dává mléko, přičemž podle žalobkyně si mléko nedává, což je dle soudu další rozpor, který nelze omluvitelně vysvětlit.
54. Na otázku, jak se manželé nejčastěji oslovují, žalobkyně uvedla: „Říkáme si manžel — manželka.“ Manžel uvedl: „Říkám jí láska a L., ona mi říká láska a J.“ Zásadní rozpor v uváděném oslovování.
55. Stran oslavy narozenin žalobkyně její manžel uvedl: „Slavili jsme u strýce a tety, měli jsme společnou oslavu — večeři. Dal jsem ji parfém, bonboniéru a červenou růži.“ Žalobkyně uvedla: „Dostala jsem dárek, žádnou hostinu jsme nedělali. Dostala jsem čokoládu, voňavku s vůní růže a jednu červenou růži.“ Manželé se neshodli na tom, zda se narozeninová oslava konala či ne. Obdobně se neshodli na konání oslavy u příležitosti narozenin manžela. Žalobkyně uvedla: „Ten den byl manžel v práci, ale několik dní předtím jsem mu darovala boty (26.03.). Žádnou oslavu jsme neměli.“ Manžel uvedl: „Byli jsme u svých rodičů na oslavě, měli jsme večeři, koupila mi boty, ty mi dala už předtím.“
56. Na otázku, jak oslavili narozeniny otce manžela, žalobkyně uvedla: „Má je X, manžel mu dal pánev na vaření. Já jsem mu jen popřála, na oslavě jsem nebyla, byla jsem nemocná. Manžel tam byl sám, měli ji doma. V kolik hodin přišel domu si nepamatuji, přišel večer. Oslava byla od 17 hodin.“ Manžel uvedl: „Společně s manželkou jsme mu šli popřát. Koupili jsme mu flašku vodky a čokoládu. Oslava byla k večeru a potom jsme šli spolu s manželkou domu.“ Manželé se tedy neshodli na průběhu oslavy ani na dárcích.
57. K námitkám stran druhé pobytové kontroly soud uvádí, že manželovi byly během výslechu položeny následující otázky: „Hlídce jste sdělil, že jste měl všechny věci na vyprání u svých rodičů, proto ve skříni nebyly v době první kontroly? Z jakého důvodu jste toto uvedl, když Vy teď uvádíte, že Vám rodiče perou pouze montérky do práce?“ Nato manžel uvedl: „Ano, měl

jsem všechny věci u rodičů, protože jsem u nich bydlel, pak jsem se zase přestěhoval k manželce a chtěl jsem tam mít osobní věci.“ Z odpovědi manžela žalobkyně vyplývá, že se k žalobkyni i s osobními věcmi přesunul až po první pobytové kontrole, z čehož lze rovněž usuzovat na neudržování manželského soužití. Jednalo se pouze o snahu vyvolat dojem společného soužití pro případnou další pobytovou kontrolu.

58. K námitce, že při první pobytové kontrole nebyl přítomen tlumočník do jazyka vietnamského, a proto mohl být ze strany policie při první kontrole špatně pochopen smysl některých informací, soud uvádí, že žalobkyně nespecifikovala konkrétní informace, které mohly být špatně pochopeny. Soud tudíž uvedenou námitku nemohl pro její vágnost náležitě přezkoumat, natož aby jí mohl přisvědčit.
59. Soud se rovněž neztotožnil s námitkou, že absence společného jazyka manželů nesvědčí o účelovosti manželství. Podle soudu je tomu právě naopak, jak rovněž vyplývá z výčtu indikativních kritérií, na která soud poukázal v odst. 27 tohoto rozsudku. Skutečnost, že manželé neovládají společný jazyk, nebyla nikterak rozporována.
60. Soud souhlasí s žalobkyní, že věkový rozdíl 13 let mezi ní a manželem a jejich kulturní odlišnost nesvědčí o účelovosti manželství. Účelovost uzavřeného manželství však vyplývá z důvodů, které soud uvedl výše.
61. Se závěrem žalovaného o účelovosti uzavření manželství se soud po zhodnocení zjištěných skutečností ztotožňuje. Žalobkyni se nepodařilo uvedený závěr zpochybnit tím, že rozpory ve výpovědích označila za bagatelní a vysvětlovala je rozdílným vnímáním situací a chápáním položených otázek. Soud podotýká, že nepochybně, že se žalobkyně se svým manželem v řadě otázek shodla, což je pochopitelné, protože spolu udržovali určitý kontakt, nicméně množství rozporů ve výpovědích manželů je značné, a protože se týkají zásadních skutečností, nelze je věrohodně omlouvat rozdílným vnímáním situací či chápáním položených otázek. Soud tak jen dodává, že s ohledem na zjištěné skutečnosti je zřejmé, že manželé nemají zájem vést společný rodinný život, přičemž uzavření manželství bylo pouze nástrojem k získání práva volného pohybu a pobytu žalobkyně v zemích Evropské unie. Jedná se tedy o obcházení zákona o pobytu cizinců tím, že žalobkyně účelově uzavřela manželství s cílem získat oprávnění k pobytu na území, a to i vzhledem k její dřívější neúspěšné snaze legalizovat si zde pobyt, kterou žalovaný popsal na straně 8 napadeného rozhodnutí. V podrobnostech soud odkazuje na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí.
62. Soud dále konstatuje, že výpovědi jak žalobkyně, tak jejího manžela, správní orgány hodnotily na základě celého řetězce událostí a zcela adekvátně vyhodnotily takový svazek jako účelově uzavřený. Napadená rozhodnutí ob stojí i ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, z něhož vyplývá, že při posuzování účelovosti manželství je nutné prokázat kumulativně jak úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění, tak i úmysl nevést společný manželský život, popř. dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, č. j. 11 A 197/2010-41, kdy k prokázání obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu stačí dostatek informací nashromážděných správními orgány, ze kterých jednoznačně vyplývá, že manželství bylo uzavřeno účelově. K poukazu žalobkyně, že nebyla prokázána účelovost jí uváděných tvrzení, soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020, č. j. 44 A 65/2019-19, dle kterého *„účelovost není možné již z povahy věci prokázat, i kdyby nějaké dokazování probíhalo. Účelovost tvrzení v konkrétním případě může toliko*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyplývat z určitého souhrnu skutkových okolností, které při použití pravidel logiky a pravděpodobnosti nasvědčují tomu, že se věci patrně mají jinak, než jak se navenek jeví.“

63. Soud tedy shledal námitky žalobkyně vztahující se ke zjištění účelovosti jejího manželství za nedůvodné.
64. Na tomto místě soud podotýká, že závěry správních orgánů nemůže žádným způsobem zpochybnit skutečnost, že žalobkyni bylo uložena Policií ČR „pouze“ povinnost opustit území členských států EU a nikoli správní vyhoštění. Z odůvodnění rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 5. 11. 2024, č. j. KRPU-119630-29/ČJ-2024-040026, vyplývá, že policejní orgány se otázkou účelovosti uzavřeného manželství blíže nezabývaly a pouze na základě zjištění existence manželství žalobkyně s občanem České republiky přistoupily k překvalifikování předmětu řízení ze správního vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území členských států EU. Za takové situace nelze ve vztahu k účelovosti uzavřeného manželství z předmětného rozhodnutí policejních orgánů ničeho dovozovat.
65. K nesouhlasu žalobkyně s vypořádáním její odvolací námitky stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, neboť žalobkyně se učí česky, žije zde tři roky, žije zde se svým manželem, občanem Česka, má zde své známé, plánují zde spolu žít a milují se, soud uvádí následující. Správní orgány se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývaly dostatečně. Žalovaný souhlasil s posouzením přiměřenosti, které provedl OAMP. Na straně 12 až 14 napadeného rozhodnutí žalovaný především uvedl, že v případě neudělení povolení k přechodnému pobytu jsou nároky na přezkum přiměřenosti nižší, než u rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť v uvedených případech jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65. Žalovaný konstatoval, že uzavření účelového manželství je v rozporu s právní úpravou v České republice, a takto formálně uzavřený sňatek nemůže být důvodem pro povolení k pobytu. Zamítavé rozhodnutí o žádosti žalobkyně pak nemohlo být nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaný rovněž konstatoval, že žalobkyně děti s manželem nemá. Žalovaný rovněž podotkl, že cizinci nemají nárok na pobyt na území České republiky, k čemuž poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04. Žalovaný uvedl, že žalobkyně nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života nikterak nedoložila, ani neuvedla konkrétní okolnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadu.
66. Soud konstatuje, že existence rodinného života mezi manželi je pojmově spjata s existencí řádného a skutečně existujícího, nikoliv pouze formálně uzavřeného (účelového) manželského svazku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 9/2014-32, konstatoval, že „*neshledal důvodnou ani námitku porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy, neboť ve správním řízení nebylo prokázáno, že by stěžovatel se svou manželkou svůj soukromý a rodinný život doopravdy uskutečňoval. Již sama existence účelového manželství totiž realizaci tohoto práva mezi manželi pojmově vylučuje.*“ Soud v poměrech posuzované věci konstatuje, že ve správním řízení bylo prokázáno, že manželství mezi žalobkyní a jejím manželem bylo uzavřeno účelově, přičemž soukromý a rodinný život ve vztahu mezi manželi prakticky nebyl uskutečňován. Tudíž nemohla vzniknout žalobkyni ani jejímu manželovi újma na soukromém a rodinném životě. Správní orgány se za popsané situace při zjištěném účelovém manželství dostatečně zabývaly

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přiměřeností svého rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně a jejího manžela, přičemž přiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti dle § 87b zákona o pobytu cizinců byla s ohledem na zjištěné skutečnosti zjevná. Žalobkyně v rámci správního řízení žádné relevantní skutečnosti, ve kterých by bylo možno spatřovat zásah do soukromého a rodinného života, kromě účelově uzavřeného manželství, neuvedla. Skutečnost, že žije v České republice 3 roky a učí se česky, nemůže být shledána jako okolnost, která by zakládala s ohledem na soukromý a rodinný život žalobkyně nepřiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí. Jiné relevantní skutečnosti žalobkyně neuvedla ani v žalobě.

67. Soud dané posouzení přiměřenosti žalovaného neshledal nikterak nesprávným, a proto uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.
68. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
69. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. června 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.